

Liljevalchs vårsalong / Stockholm

Expressen. Publicerad 28 jan 2008 kl 09.10

Dagens döende dandy. Nygårds Karin Bengtssons: Boy in Bedroom på Liljevalchs vårsalong i Stockholm.

Av **Mårten Arndtzén**

Jag har alltid tyckt om Liljevalchs vårsalong, i teorin. En gång om året öppnar en kvalitetsstämplad konsthall portarna på vid gavel för konstnärer som inte silats genom det vanliga filtret av gatekeepers (gallerister, intendenten, recensenter). En plats för det avvikande, oväntade.

Just därför var det så ledsamt att Vårsalongen, efter förre Liljevalchschefen Bo Nilssons redesign, blev så välkammad och vanlig. En bekräftelse av den rådande smaken, i stället för ett uppiggande avbrott från den.

I fjol gjordes ett intressant försök att ge plats åt fler smakregimer än en, genom att låta två juryer – sinsemellan rätt olika – sköta urvalet.

Nu är det business as usual igen. I fredags, på pressvisningen till årets salong var nye konsthallschefen Mårten Castenfors mycket nöjd med hur lätt hans jury hade haft att nå ”konsensus”.

Så. Här finns allt man kan vänta sig. Och ingenting annat.

Lite postminimalistisk skulptur, några relationella hängmattor, lite vild crazykonst, ett par skojiga videoverk, lite konceptdesign och mode (Bea Szenfelds klänningar av papperspåsar och presentsnören är så Meret Oppenheim, så arty). Och pallvis med måleri i Jockum Nordströms och Mamma Anderssons kölvatten. Figurativt, färgglatt och fantasifullt.

Låter det kul? Vänta tills ni tuggat i er den femtielfte karamellen med samma smak.

Samhällsfrågorna lyser med sin frånvaro. I stället konst om konst av konst. Mycket självmedvetet, och väldigt provinsiellt.

I detta slutna kretslopp, denna konstnärliga kompost verkar fotografiet ha störst chanser att tränga igenom massans sorl. Helga Härenstams idylliska, men nedklottrade hus och flicka med leksaksmun vittnar om någonting som har, eller snart kommer att gå sönder. För Cecilia Järдемars fyra män, med blickarna fastnaglade i betraktaren, är det redan för sent. Men vad har de gjort? Är de offer eller förövare? Varför vill jag veta det?

Och i Nygårds Karin Bengtssons porträtt har den döende dandyn återfötts som mycket ung pojke. Men hon gör någonting mer än att citera Dardel (och Hopper). Bilden står på egna ben: pojkens sorgsna ansikte, ljuset över hans sammetskavaj, skuggorna på väggen bakom. Ensamheten i rummet, främlingskapet i kostymen. Ömheten i objektivet.

En fantastisk bild, snudd på tidlös och ändå mitt i samtiden.

Riktig konst. Känns som att andas.

FAKTA

LILJEVALCHS VÅRSALONG | Liljevalchs konsthall, Stockholm | Till och med 16 mars 2008